

[Statsministeren.]

risiko. Jeg vil snarere tro, at vi gang på gang vil komme i en situation, hvor der er problemer, vi gerne så løst hurtigt, som det vil blive svært at få løst. Men skulle det komme til den virkelige mulighed, at vi kunne gennemføre Europas Forenede Stater, så er det da klart, at jeg som socialdemokrat er tilhænger af det. Når fru Helle Degn får tænkt lidt mere over det, kunne det jo være, hun også var det.

Så er der spørgsmålet om Willy Brandt og EF-hæren. Her synes jeg også jeg er nødt til at gøre et par bemærkninger, for disse ting har jeg talt personligt og direkte med den tyske forbundskansler om. Det er ikke ham, der har brugt udtrykket EF-hær. Det var en tv-journalist, og der er jo nogle af os, der har den erfaring, at det kan være lidt svært — det være sagt i al venlighed op til tribunen dér — man kan blive stillet over for nogle spørgsmål, det kan være lidt svært at få besvaret helt rigtigt. Og Willy Brandt har jo senere i en udtalelse i dansk fjernsyn sagt: der bliver ikke nogen EF-hær. Men det har fru Helle Degn altså ikke hørt.

Jeg har her et interview i Jyllands-Posten med Willy Brandt fra lørdag den 1. april 1972, og dér siger han:

„Vor egen politik sigter på at bibeholde den atlantiske alliance, som vi af sikkerhedspolitiske årsager ikke kan give afkald på, men vi må dog gøre os klart, at Europas ansvar inden for denne alliance ikke bliver mindre, men snarere større.“

Det er ord, som jeg vil gøre til mine egne. Jeg tror, det vil være en stor europæisk fejltagelse at tro, at Vesteuropa kan forsvare sig selv. Det kan vi ikke. Vi må bygge på alliancen med De Forenede Stater og Canada, men det er givet, at det vil være i europæisk interesse, at vores ansvar ikke bliver mindre. Det er givet, at det vil være i europæisk interesse, at de verdenspolitiske forhold ikke ordnes hen over hovedet på os mellem Washington og Moskva. Det er givet, at det vil være en europæisk interesse, at vi også har et ord at skulle have sagt. Jeg vil have mig meget frabedt at se nogen europæisk supermagt dukke op, og jeg ønsker ikke at se Danmark som medlem af nogen europæisk supermagt; men at vores ansvar inden for den vestlige forsvars politik ikke bliver

mindre, det er jeg ganske enig med den tyske forbundskansler i.

Jeg synes også nok, at man skal erindre sig, hvad Willy Brandt står for i europæisk politik. Han har løbet en ganske betydelig politisk risiko ved at føre forhandlinger først og fremmest med Sovjetunionen, men også med andre østlande og ikke mindst med DDR for at opnå en afspænding, opnå en løsning af det Berlinproblem, der for så vidt også er vores problem, fordi vi ved, at hvis vi i kraft af vores geografiske beliggenhed så ufredelige begivenheder udvikle sig omkring Berlin, så ville vi blive inddraget i det på den ene eller den anden måde. Det er direkte en dansk interesse, at øst-vestrelationerne afspændes, at Berlinproblemet løses. Det står forbundskansler Willy Brandt for. Skulle det være så dårligt et selskab for os? Det tror jeg ikke. Jeg tror godt, vi kan være bekendt at gå i fællesmarkedet sammen med den regering, der i øjeblikket har styret i Tyskland.

Fru Helle Degn har den opfattelse, at u-landene i kraft af EF's hjælp til dem bliver genstand for en frygtelig neokolonialisme. Det er vistnok en misforståelse. Det, der sker nu, er jo, at i kraft af Englands medlemskab af EF vil f. eks. hele Afrika, praktisk talt hele Afrika, der, som fru Helle Degn ganske rigtigt sagde det, enten er tidligere franske eller belgiske eller italienske kolonier eller er tidligere engelske kolonier, blive associeret og opnå meget store økonomiske fordele ved denne associering med fællesmarkedet. Der kan da godt være enkeltheder i varekvoteringer, og jeg ved ikke hvad, der skal diskuteres, men så er det jo godt, hvis Danmark bliver medlem, for så kan vi jo hjælpe. Jeg har et meget klart indtryk af, at de forskellige u-landsregeringer ser hen til med glæde, at et par nordiske, et par skandinaviske lande bliver medlemmer af EF. Man har jo simpelt hen i hvert fald i de tidligere franske kolonier et begreb, der hedder — nu skal jeg ikke prøve på at tale fransk — scandinavisation, og det betyder, at man forestiller sig, at det nordiske medlemskab vil bidrage til, at EF's udvikling som helhed og herunder også u-landshjælpen tager en retning, som vi som demokrater kan være bekendt.

Jeg går altså med blandt de helhjertede.